

**Monsignor Luigi Versiglia a Don Callisto Caravario
Svatí**

Mučedníci v Číně

**5. června 1873 - 25. únor 1930
18. června 1903 - 25. únor 1930.**

Situace v Číně

Na přelomu 19. a 20. století vypuklo na severu Číny lidové rolnické povstání I-che-tchuan (= Oddíly spravedlnosti a míru), známé pod názvem „boxerské povstání“, původně nasměrované proti mandžuské vládě (1644 - 1911) a vyjadřující odpor nejširších lidových vrstev proti životnímu stylu, který v Číně zaváděli Evropané. Hlavním cílem bylo zničit cizince (především cizí misionáře) a vyhnat je ze země a tyto cíle vyjadřoval jednoduchý slogan: „Podpora Čchingům, smrt cizincům“. Revoluční „kvas“ vyvrcholil 10. října roku 1911, kdy se armádní povstalci zmocnili skladiště zbraní. Tím začala revoluce, která dostala název sinchajská a která získala postupně ohlas v celé zemi. Další setrvání mandžuské dynastie ve vládě bylo neudržitelné. Dynastie abdikovala a tím byl završen konec čínského impéria, které trvalo přes dvě tisíciletí (2 680 let).

11. října 1911 bylo ve Wuchangu schváleno usnesení, podle něhož byla Čína prohlášena republikou. 1. ledna 1912 byl v den, kdy byla slavnostně vyhlášena Čínská republika.

Prezidentem Čínské republiky zvolen Sunjatsen. Sunjatsen byl však bez problémů ochoten postoupit svůj úřad někomu jinému, a proto byl 15. února 1912 zvolen prozatímním prezidentem Jüan Š'-kchaj, čímž začalo období tzv. Jüan Škchajovy diktatury. Za hlavní město byl prohlášen Peking. Světová krize let 1929 - 1933 zasáhla rovněž Čínu a zaktivizovala japonský imperialismus. 18. září 1931 si japonská armáda vzala za záminku nepodstatný, zjevně zinscenovaný incident na jiho-mandžuské železnici, během něhož byl ohrožen průjezd vlaku. Během několika dnů obsadila všechna důležitá centra při železnici a postupovala do vnitrozemí. Během několika následujících týdnů obsadili Japonci všechny tři mandžuské provincie a vytvořili na jejich území formálně nezávislý stát Mandžusko. Jako mandžuský císař byl 1. března 1934 dosazen v Pu Yi. Mandžuské císařství přetrvávalo až do roku 1945.

Občanská válka

Čína se stala členem „velké čtyřky“, která měla rozhodovat o osudech světa po válce a 2. září 1945 Čína po osmi letech zvítězila nad japonským agresorem. Nečekaně rychlá kapitulace Japonska, uspišená dvěma atomovými šoky, zastihla Čínu nepřipravenou na rozhodující boj o moc. Politická situace, rozdělila zemi na dva tábory: na oblasti podřízené oficiální kuomintangské vládě a tzv. komunistické osvobozené oblasti. Rozpory se však nepodařilo vyřešit mírovou cestou. Nástup kuomintangských vojsk proti osvobozeným oblastem v létě 1946 rozpoutal občanskou válku, která trvala do roku 1949. O výsledku občanské války rozhodly tři největší bitvy v letech 1948 – 1949. Občanská válka byla oficiálně ukončena Mao Cetungovým vyhlášením Čínské lidové republiky 1. října 1949 na pekingském náměstí. Čankajškův Kuomintang se stáhl na ostrov Tchaj-wan, který dnes existuje jako samostatná „entita“ s odlišným společenským systémem.

V roce 1921 se v Číně zrodila komunistická strana a mezi zakladateli si první místo vydobyl Mao Cetung. Komunisté se inspirovali ideologií bolševické revoluce v Rusku vedené Leninem. Cílem Mao Cetunga bylo sjednotit celou Čínu pod vedením komunistů. Čína byla rozdělena mezi nacionalisty a komunisty. Nakonec se mu po porážce Japonska podařilo v občanské válce zvítězit a dodnes v Číně vládnou komunisté s různými odchylkami.

V roce 1905 se biskup z ostrova Macao obrátil na Salesiány, aby mu poslali dva misionáře. Alois vždycky chtěl jet na misie, byl jmenován hlavou misijní výpravy salesiánů do Číny. Nalodili se 7 ledna 1906 a napřed se usadili na Macau, kde jim byl svěřen malý sirotčinec, který proměnili v školu pro 200 žáků a respektované duchovní centrum. V roce 1910 byla revoluce v Portugalsku a tam jim vzala jejich školu a biskup Luigi Versiglia se přesunul do vnitřní Číny, kde zakládal školy, koleje a nemocnice, to vyžadovalo příchod nových misionářů z Turína.

V prvních dnech února roku 1930 přišel do misionářského salesiánského střediska Shiu-chow velice mladý misionář (27 let) don Callisto Caravario . Měl provázet biskupa Luigi Versiglia (57 let), který chtěl navštívit dvě malé školy a dvě stě křesťanů, malé semínko v městě s 40. tisíci obyvateli. Poklidný život obyvatel už dlouho rušila občanská válka. Mnoho veselých dětí běželo s radostí k němu, on mnohé zachránil před chaosem, bídou, tím, že je přivedl do sirotčince v „Ústavu dona Boska“ ve městě Shiu-chow . Je 23. února 1930. Zavazadla na cestu byla už připravená. Tvořilo je asi dvacet balíků se zbožím rozmanitého druhu – obleky, liturgická roucha, všelijaký materiál, který jim poslali velkodušní dobrodinci z Itálie. Vzali si sebou potraviny pro sedm lidí, protože 90 kilometrová cesta měla trvat osm dní. Spolubratři salesiáni viděli jak Don Callisto Caravario všechno velice pilně chystá a smáli se: „Tolik Božích darů!“ On však se svým dobráckým úsměvem podotkl: „Jen aby se s tím nic zlého nestalo“. Potom odevzdaně pokrčil rameny a dodal: „V každém případě ať se děje Boží vůle“.

Všichni věděli, že tato slova Don Callisto Caravario často používá a tak získal pověst malého světce. V posledních dnech Don Callisto Caravario napsal dlouhý dopis matce do Turína (datoval ho 13. února). Je třeba poznamenat, že toto vyprávění, bylo zrekonstruováno poctivě, podle vypovědí očitých svědků, kteří byli pod přísahou. Ti svědkové byli vyslýcháni během procesu „Svatořečení“. 24. února se výprava vydala na cestu. Budíček měli všichni ve čtyři hodiny ráno, potom následovala mše svatá a po ní se sešli všichni poutníci. Jsou to biskup Versiglia, Don Caravario, dva mladí učitelé s diplomem z Ústavu dona Boska – Thong Chong Wai, pohan, M Pan Ching, křesťan, a dvě jejich sestry – 21. letá Thong Su Lien Mária, učitelka, 16. letá M Yu Tee Paul, která nechala studii a vracela se domů. Je zde také i Tzen Tz Yung Klára (22 let, odcházela do Linchow jako katechetka). Biskup Michal Arduino, nástupce monsignora Luigi Versiglii, podal toto svědectví:

„Mladíky a děvčata, kteří přicházeli do kolegia nebo se vraceli domů, vždy doprovázeli misionáři. Rodiče svým dcerám dovolili odejít jenom pod touto podmínkou. Tito dva mladí učitelé, jejich sestry a katechetka záměrně čekali na to, aby mohli cestovat s biskupem Luigi Versiglia a s donem Callisto Caravaria a pod jejich ochranou se vyhnout možným útokům pirátů“.

Velice smutné časy

Tato patrnost byla nutná v těchto smutných časech, které přicházely do této části Číny. Provincie Shiu-chow leží mezi severem a jihem a byla místem přechodu anebo zastávek různých skupin, které mezi sebou bojovaly. Násilnosti, krádeže, požáry a vraždy se odehrávaly ve dne i v noci. Bylo těžké odlišit v těchto rabujících bandách, zda jsou to ustupující vojáci, žoldnéři, skupiny nájemných vrahů, které programově vraždili, piráty. Piráti tohoto chaosu využívali. Nová Čínská republika vznikla 10. října 1911. Vojsko pod vedením generála Čankajška v roce 1927 sjednotilo Čínu a porazilo „pány války“, kteří pustošili různé kraje. Ale intenzivní pronikání komunistů do Číny i do vojenských kruhů (podporovaných krutým vrahem Josefem Stalinem) přesvědčilo Čankajška, aby se opřel o pravici a postavil komunismus mimo zákon (duben 1927). Občanská válka začala. V jedné oblasti jižní Číny se pomalu upevňoval režim podobný sovětskému - píše historik McAleavy - „Bylo by nutné se pokusit popsat chaotické události roků 1929 až 1931. Jižní část Číny vůbec nežila v klidu. Komunisté už ovládli rozsáhlé území a ještě dále na jih „páni války“, stále připraveni vyvolávat nepokoje. Bylo to v Kwangsi, (které hraničilo s provincií Shiu-cow)“.

Cizinci když cestovali v těchto velice smutných dobách, riskovali život. Číňané se jich báli, protože jejich vlády byly silné a tak je s opovržením nazývali bílými d'ábly. Nenávisť vůči cizincům panovala už dlouho. Pochází z doby, kdy Čína byla vykořisťována Anglií, Německem a Amerikou. Misionáři, také cizinci, byli milováni zejména chudými lidmi: v době rabování, stávaly se Misie útočištěm pro každého, kdo neměl kam se utéct. Nepřátelé, kterých se misionáři nejvíce báli piráti, (Ti rabovali a nedívali se do tváře nikomu) a komunističtí vojáci. Komunisté měli jeden z cílů svého programu zničit křesťanství. Jen osm měsíců před tím chytila skupina komunistických vojáků salesiána Dona Dalmassa z misie Nam-Yung (70 km od Shiuchow), když odváděl žáky do školy. Svázaného ho vláčeli po ulicích města, zhanobili ho na veřejném shromáždění a odvěkli do své skrýše v horách. Osvobodili ho až po dvanácti dnech a s pomocí chudých lidí se mu podařilo vrátit do misie.

Na loďce směrem na sever

V čele výpravy byl biskup Luigi Versiglia, odcestovali vlakem z železniční stanice Shiu-chow 24. února v 8.30. V 17. hodin dorazili do Lin-Kong-How, kde byli salesiáni. Tam je očekával Don Cavada, který je doprovodil do Misie, kde přenocovali. Následující den, 25. února, mons. Versiglia a Don Caravario odsloužili mši svatou. Potom všichni nastoupili do loďky, s kterou se měli doplavít po proudu řeky Lin-schow do Misie, kde je čekala malá křesťanská komunita Dona Callisto Caravaria. Bylo sedm hodin ráno. Cesta vlakem trvala osm a půl hodiny, překonat stejnou vzdálenost loďkou znamenalo plavit se sedm dní. K průvodu se připojil i desetiletý chlapec, křesťan Luk Apiao Petr, který šel studovat do školy Dona Callisto Caravaria a jedna starší katechetka, která měla pomáhat mladé katechetce Kláře. Posádka bárky tvořili čtyři lidé: starší paní - majitelka loďky, její dvacetiletý syn a dva svalnatí muži. Ti měli kráčet po břehu a táhnout bárku proti proudu v úsecích, kde byla plavba těžší. Čínská bárka je jako malý dům, přední část je otevřená a zadní se podobá domu, který je vlastně domovem pro ty lidi, kteří v ní cestují. Vpředu, byla umístěna vlajka s nápisem Tin Tchu Tong (katolická misie), jakýsi druh průvodního listu. Všichni věděli, že misionáři nejsou bohatí a že pracují pro chudé lidi, ale na druhé straně to mohla být i určitá návnada pro zločince.

Léčka na řece, 25. únor

Bárka plula okolo vesnice Pak Ngan Hang, kde byl právě probíhal den trhu. Dva učitelé byli v přední části bárky, odkud bylo vidět roztroušené osamělé domy v lese, okolo kterého právě pluli. O tři kilometry dál, kde se řeka Lin-cow stékala s malým přítokem Shiu- Pin, uviděli v jedenáct hodin dopoledne hořet několik ohňů. Jak se blížili, byly ohně znepokojivě jasnější. U ohňů si všimli, deset mužů, kteří je udržovali. Na palubě bárky se posádka modlila. Najednou zahřměl rozkaz: „Zastavte loďku. Muži s namířenými puškami a pistolemi se k nim blížili, „Koho vezete?“ zvolali. „Biskupa a jednoho pátera z misie,“ odpověděl někdo z posádky. Oni na to: „Nesmíte nikoho vést bez naší ochrany. Misionáři nám musí zaplatit pět set dolarů v evropských bankovkách nebo vás všechny postřelíme“. Ženy v loďce slyšely rozhovor a hned pochopily co se děje. Vzaly růžence, daly si ruce na hlavu a začaly se modlit. V této době se muselo platit podél řeky jakési mýto, Číňané se tomu podřizovali, aby neměli nepříjemnosti. Ale pět set dolarů, to byla nehorázná suma. Nikdo na cestu nebere přece tak velikou částku peněz. Hned bylo jasné, že jde jen o záminku, aby mohli uvěznit cestující. Biskup Luigi Versiglia řekl Donu Caravario: „Řekni jim, že jsme misionáři a proto nemáme sebou tolik peněz“. Když to slyšeli piráti, někteří z nich skočili do bárky a začali ji prohledávat. Chlapec Apiao se hned přihlásil, že je synem majitele bárky. Na starou katechetku se ani nepodívali, ale jak spatřili děvčata, zvolali: „Uneseme jejich manželky“. Don Caravario jim vysvětloval: „To nejsou naše manželky, ale žáčky, které doprovázíme domů“. Misionáři zdvořilým způsobem, jak se sluší, zadržovali bandity venku a vlastními těly jim bránili vstoupit na loď. Piráti potom zvolali: „Podpálíme Vám bárku!“

O několik metrů dál stála jiná bárka naložená dřevem. Přinesli svazky dřeva na příď loďky a zapálili ho. Protože dřevo bylo silné, syrové a nechtělo chytit, podařilo se biskupovi uhasit první plameny. Rozhněvaní piráti vytáhli nejsilnější větvě a začali misionáře bít. Za delší dobu krvácející a vysílený biskup upadl. Don Callisto Caravario ještě vydržel několik minut, ale potom klesl i on volajíc: „Ježíši, Marie, Josefe“. Banditi se vrhli na ženy. Katechetka Marie později podala svědectví: „Vší silou jsem se chytila spadlého biskupova za levé rameno, ale bandité mě udeřili přes ruku klackem a odvedli nás pryč.“ Křičela jsem: „Pane Bože, zachraň mě, Pomocnice křesťanů, oroduj za mě, Ježíši, Marie, Josefe.“ Katechetce Marii se na chvíli podařilo osvobodit a skočila do řeky Shiupin. Raději chtěla zemřít, než padnout do rukou zločinců, kteří je chtěli znásilnit. Jeden z vojáků byl snad odmítnutý nápadník, Katechetka Marie ho v minulosti odmítla. Voda tam však nebyla hluboká a tak ji jeden bandita chytil za vlasy a vytáhl z vody a přitom křičel: „To jste Číňanky, když jdete s cizinci? Katolické náboženství je třeba zničit!“ Banditi vzali oba misionáře. Před tím je však prohledali a o všechno oloupili. Na travnatém trojúhelníku, kde se řeky stékaly, leželi všichni, misionáři i ženy, zničení bolestí a bezradností. „Musíme vás zabít!“ křičel jeden z nich na misionáře. „Nemáte strach, že zemřete?“ Biskup odpověděl: „Jsme misionáři. Proč bychom se báli zemřít?“

Padlo pět výstřelů z pušky.

Piráti přikázali těm, co zůstali na loďce, aby se vrátili do Ling-Kong-How. Kromě majitelů tam byl i malý Apiao, stará katechetka a bratr a sestra. V ten samý den o páté odpolední dorazili do misie Dona Cavady, kam přinesli tuto smutnou zprávu. Co nejrychleji uvědomili civilní představitelé, které nařídili vojákům, kteří nedaleko tábořili, aby případ vyřídili. Tragédie na řece se měla za chvíli skončit. Marie vydala svědectví: „Od

misionářů jsme byli víc než tři metry. Viděla jsem jak Don Callisto Caravario sklonil hlavu a potichu cosi říkal biskupovi. Vzájemně se vyzpovídali. Katechetka Klára zase potvrdila: „Biskup Luigi Versiglia a don Callisto Caravario se na nás mile a s úsměvem dívali, očima ukazovali na nebe a nahlas se modlili“.

Na rozkaz pirátů se misionáři vydali dolů chodníkem, který jde podél toku řeky Shiu-pin. Dívalo se na ně několik zvědavců z blízkých domů. Jeden z nich slyšel biskupa, jak mluví k banditům. „Já jsem starý, mě můžete zabít, ale on je mladý. Ušetřete ho“. Ženy se od nich oddělily a spěchaly k malé bílé pagodě. Potom uslyšeli pět výstřelů. Katechetka Marie o tom podala svědectví: „Asi po deseti minutách se vrahové vrátili a oznámili svým společníkům, že na ně vystřelili pět ran z pušky. Je to nevysvětlitelná věc, říkali, viděli jsme už mnoho lidí umírat. Všichni se báli smrti. Ale tito dva zemřeli klidně a děvčata netoužila po ničem jiném jen umřít...“. Bylo krátce po poledni 25. února. Zatím, co se vojenské oddíly konečně rozhýbaly, aby chytily vrahy, děvčata byla odvečena do hor. V rukou zločinců zůstala na milost a nemilost pět dní. V neděli 2. března, dorazili vojáci k táboru, kde se bandité schovávali. Jeden bandita, kterého chytili, jim ukázal cestu vedoucí k místu, kde se schovávali jeho komplici. Po krátké přestřelce banditi utekli a dívky tam nechali.

Mučedníci

Mezitím Don Cavada a sekretář biskupa don Larena v doprovodu velitele městské policie Shiupin přinesli mrtvá těla mučedníků. Oba dva měli roztržštěné hlavy. V neděli večer, 2. března, si tři osvobozená děvčata klekla, a modlila se nad tělesnými ostatky misionářů, kteří položili svůj život proto, aby je zachránili.

Biskup Luigi Versiglia

Monsignor Luigi Versiglia se narodil 5. června 1873 a Oliva Gessi, provincie Pavia (Přibližně stejně daleko jak do Turína, tak do Milana). Rodina Mons. Luigi Versiglia byla poměrně zámožná. Oliva Gessi je malonka vesnička (199 obyvatel) okresu Pavia. Lidé se tam živili zemědělstvím a hlavně pěstováním vína vynikajících značek - Bonarda, Barbera, Pinot nero, Chardonnay, e Riesling. Lidé tam byli zbožní, ale velice podnikaví a uměli spolupracovat v různých akcích. Dokonce tiskl noviny, měsíčník s názvem Hlas "OLIVY". To, co lidi spojovalo, byl taky kostel.

Malý Luigi se od malička pohyboval v náboženském prostředí a matka v něm pěstovala myšlenku, že se stane knězem. Toto velice ostentativně odmítal, protože byl velice žárlivý na vlastní svobodu. Od útlého věku se zajímal o zvířata a jejich léčení a toužil stát se veterinářem. Kromě toho jeho velikou láskou byla i matematika. Rodina se rozhodla, že matematiku bude studovat u jednoho kněze, který byl matematik a byl to vědecky založený kněz, bydlel v Pavii. Luigi, i když odmítal stát se knězem, nakonec souhlasil, že půjde k Donu Boskovi do Turína s podmínkou, že tam bude moci studovat na veterinární škole. Veterinární škola v Turíně měla velice dobrou pověst. Protože byl neklidné povahy, tak se velice špatně přizpůsoboval kolejnímu a školnímu řádu i náboženským povinnostem. Don Bosko mu naznačoval, že má něco důležitého mu říct. Nesetkali se však k osobnímu rozhovoru. Pomalu, pomalu však zrál a Don Bosko si ho získal. Nakonec 11. října 1889 vstoupil do noviciátu a složil první sliby. Potom studoval na Gregoriánské univerzitě v Římě (Univerzita jenom pro zvlášť nadané bohoslovce). V roce 1893 ji skončil (měl 20 let) a potom učil ve Folizzo bohoslovce filosofii a zároveň studoval teologii. Nakonec 21. prosince 1895 byl vysvěcen na kněze. Po roce kněžské služby, se stal ředitelem a magistrem noviců v noviciátě Censano u Říma.

Všichni salesiáni, které formoval, na něho vzpomínali s velikou láskou. Don Luigi Versiglia byl člověkem velice pevným, ochotným posloužit druhým lidem a duchovně radostným. Jako bratr byl velice vlídný a měl veliký otcovský zájem o člověka. Vždycky v sobě nosil touhu po misiích. Čína byla jeho snem, jako byla i snem Dona Boska. Don Bosko mluvil o tom, že salesiáni budou na dolním toku žluté řeky. Po jazykové přípravě nakonec v roce 1906 odjel do Číny. Spolu s ním odjeli také dva kněží, Don Lodovico Olive e Don Giovanni Fergnani, e dva koadjutoři, Luigi Carmagnola e Gaudenzio Rota. Z Janova odpluli na ostrov Macao 17 ledna 1906.

Výprava dojela na Macao 13. února, přivítali je tam lidé, které poslal místní biskup, představený Jezuitů a někteří salesiáni. Jejich první iniciativa byla přijetí čínských sirotků do sirotčince. Hlavní jejich záměr zůstával však otevřít Oratoř. V roce 1911 byli přinuceni utéci před revoluci do Hong Kong, protože v koloniích bylo napadáno vše, co bylo portugalské, včetně církve a jejich zařízení.

Biskup z Macao jim určil novou rezidenci. Bylo to město Heung Shan. Tady tam jim také začal opravdový misionářský život. Velice prospěný apoštolát zde trval asi rok, na konci roku se zase vrátili na Macao, kde se

mezitím uklidnila revoluční bouřka. Sirotčinec zde zažil časy velikého rozkvětu a byl výstavným dílem salesiánů v Číně. Avšak misionáři museli i zde čelit mnoha překážkám. V roce 1912 v Číně znovu propukla revoluce a potom se taky rozšířil, určitý druh moru. Don Luigi Versiglia e Don Oliva, všemu čelili s odvahou, houževnatě a nikdy nezanedbávali evangelizaci, jako i asistence.

Nel 1914 Don Luigi Versiglia rozdělil oblast na tři části, svěřil ji místním spolupracovníkům a on sám všechno animoval. Výsledky tohoto rozhodnutí byly velice pozitivní, protože jednal pevně a rozhodně. Výsledky byli takové, že si toho všiml i Vatikán a na žádost místního biskupa svěřil celou misijní oblast nazývanou Chiuchow, jenom salesiánům. Jednalo se o oblast o rozloze 34 tisíc km čtverečných v severní části provincii Kwan-tung. Na začátku tam byli jenom tři misionáři pro 3 miliony obyvatel. V roce 1919 přišla posila. Misie byla zasvěcena Panně Marii Pomocnici. Don Luigi Versiglia se zdvojuje, běhá, zařizuje, povzbuzuje, posiluje. Mnoho se také modlí a z jeho dopisů jasně vyplývá, že je nutné, abychom byli stále ve spojení s Tím, který je v nebi Nejvyšší. Je třeba znát Jeho vůli, sdělovat ji duším a Jemu sdělovali naše potřeby. Přesto všechno se don Luigi Versiglia považuje za člověka neschopného a raději poslouchá, než nařizuje.

9 dubna 1920 je salesiánská misie vyňatá z vikariátu a 24. dubna je Don Luigi Versiglia informován, že byl jmenován biskupem a apoštolským delegátem. 9 ledna 1921 proběhlo biskupské svěcení v katedrále kantonu a světitel je Mons. De Guébrand, asistoval Mons. Pozzoni, apoštolský vikář v Hong Kongu a Mons. Rayssac, apoštolský vikář v Swe Tow. Toto se se může považovat za přirozený vývoj mnohaletého působení salesiánů v Číně. Mons. Luigi Versiglia je tedy první salesiánský biskup v Číně. Byl to otec sirotků a chudých lidí. a. Když byl v Macau vytvořen salesiánský „mateřinec“, otevřel misii v Shiu Chow. Byl tam prvním biskupem. Byl moudrý a neúnavný, skutečný pastýř zcela se věnující svému stádcí. Dal vikariátu pevnou strukturu se seminářem, formačními domy, různými rezidencemi, sirotčincem, útulky pro staré lidi. Projevoval se více jako otec, než jako ten, kdo má úřední moc, dával příklad svou pracovitostí a láskou, která nic nenařizuje dříve, než zváží, síly spolubratři. Tento biskup mučedník nezastavil se před zlem, ani před bídou, epidemiemi, před neúspěchy, které postihovali jeho a jeho spolupracovníky. Nezastavil se, když se jim nedostalo lidské odměny, když lidé odpadali od víry, pomluvami, když ho někteří lidé opustili, před nepochopením a zbabělostí....

Všechno překonával stálou a intenzivní modlitbou. Během svého pobytu v Číně, Monsignor Luigi Versiglia se nikdy neunavil povzbuzovat své kněze v dialogu s Pánem a s Pannou Marií. Pro nás je moc užitečné, když nás něco bolí, když jsme nemocní, když jsme stáří a nemohoucí, když jsme odsunutí na okraj v apoštolátu. Musíme vědět, že v bolesti, v umírání, ve smrti, nejsme vzdálení apoštolátu, nejsme v apoštolátu odsunutí na okraj. V tom všem se apoštolát stává plodným, dochází k jeho naplnění. Nejdůležitější milost, kterou dostáváme, není ta, že netrpíme, ale ta, že jsme plně k dispozici Otci, a že můžeme opakovat se svatým Pavlem: „Teď jsem šťastný, že mohu za Vás trpět. Svým utrpením doplňuji to, co schází do Kristova utrpení ve prospěch jeho těla, to je církev“. Taky svatý Petr nás povzbuzuje, když říká: „ale radujte se, když máte podíl na Kristově utrpení, abyste se ještě více radovali, až se zjeví jeho sláva“.

Během prvních 9 let práce v nové diecési biskup Monsignor Luigi Versiglia vybudoval síť 55 misijních stanic (předtím bylo 18) měl 21 kněží a 2 řeholníky laiky, jeden byl Číňan. Měl taky 15 řeholních sester, 31 katechetů, 39 učitelů a 25 seminaristů a po své smrti zanechává více než 3000 křesťanů. Během několika let v diecézi funguje sirotčinec, formační dům pro katechety, škola pro katechety a Ustav Dona Boska spolu s odbornou školou. Vznikl tam i Institut sester Panny Marie Pomocnice pro dívky, domov pro staré lidi, dům pro misionáře. Měli i dva sklady pro léky. Mons. Luigi Versiglia je zavražděn 25 února 1930.

Don Callisto Carvario

Callisto se narodil v Cuorgnè, v provincii Turín, 18 června 1903. Jeho rodiče byli obyčejní dělníci, ale vstúpili mu velkou lásku k našemu Pánu Ježíši Kristu a k bližním. Byl velice mírný a hloubavý povahy. Rád se modlil a něžně miloval svou matku, které později napíše hodně dopisů. Když má 5 let tak se rodina přestěhuje do Turína blízko Oratoře Porta Nuova. Tam navštěvoval oratoř Dona Boska, která se mu stala druhým domovem. Callisto byl příkladem pro chlapce z ulice. Zajímal se o ně, uměl se s nimi spřátelit a tak následoval příklad Dona Boska. Callisto velice často opakoval: Já jsem měl to štěstí, že jsem měl rodinu. Tyto chlapci rodinu nepoznali, a když chtějí mít nějakou budoucnost, musí se svěřit našemu Pánu. Chci jim pomoci, aby našli cestu k dobru s pomocí Boží Prozřetelnosti.

V 15 letech jde studovat klasické gymnázium a potom se rozhodne stát salesiánem. Do svého deníku si napsal tuto modlitbu: „Pane, nechci svůj kříž ani lehčí ani těžší, ale takový jaký chceš ty. Jenom tě prosím,

abych ho nosil rád“. Do noviciátu vstupuje v roce 1919. Potom začal studovat teologii. Jeho snem byli misie. Když se v roce 1922 setkal v Turíně s Monsignorem Luigi Versiglia, řekl mu: „Setkám se s Vámi v Číně.“

Dodržel slovo. O dva roky později odjel na Východní Timor a potom do Číny. Na Východním Timoru pobyl dva roky. Potom se přestěhoval do Číny. 18. května 1929 ho Monsignor Luigi Versiglia vysvětil na kněze. Svému řeholnímu zasvěcení byl vždy věrný. Vroucí láska k Bohu v něm stále rostla. Don Callisto Caravario, měl necelých 26 let. Don Callisto Caravario spolupracoval Monsignorem Luigi Versiglia a doprovázel ho při pastoračních návštěvách v kraji Lin Chow.

Protože politická situace působením komunistů se vyostřovala, chtěli doprovodit domů dva učitele, jednu katechetku a dvě sestry, které u nich studovaly. 25. února 1930, v izolovaném úseku řeky byli přepadeni mladými komunisty. Tito mladí lidé byli ovlivněni proticizineckou a protikřesťanskou propagandou. Ve snaze uchránit dívky - kterým se podařilo utéct - byli oba misionáři krutě zbiti a pak zastřeleni z nenávisti ke křesťanské víře, která vyzdvihuje panenství.

Před popravou se jim podařilo jeden druhému vyzpovídat. Jan Pavel II. je blahorečil 15. května 1983 a uznal v nich „ideál evangelního pastýře..., který brání důstojnost žen, který dává život za své stádo... kvůli pravdě a spravedlnosti, obraně slabých a chudých, vítězství nad hříchem zla a smrti.“

Dopis, který Don Callisto Caravario napsal matce Róze 13. února, dvanáct dní před svojí mučednickou smrtí, se dostal do jejích rukou prostřednictvím salesiánů. Nejdříve jí však s největší ohleduplností oznámili mučednickou smrt jejího syna. V dopise, který s úctou k němu uchovává a který je poznamenán slzami maminky Rózy. Don Callisto v něm píše: „Jenom odvahu moje drahá maminko. Život pomine a bolest skončí. V nebi budeme šťastní. Ať tě nic neznepekokuje, moje drahá maminko. Až budeš nést kříž s Panem Ježíšem, bude o mnohem lehčí a milejší“.

25. února 1930 don Callisto Caravario je zastřelen. Banditi byli šokováni z toho, že ani Don Callisto Caravario ano biskup Luigi Versiglia se nebalí smrti.

Co se stalo s bandity a piráty?

V roce 1926 komunističtí vojáci nařídili všem katolickým kněžím, aby opustili území Číny. Také Salesiáni museli odejít, utekli na Východní Timor. Když na konci roku generál Chang Kai-Shek, byl proti komunistům, které podporoval krutý vrah Stalin, zvítězil, tak komunisty podstavil mimo zákon. Salesiáni se začali vracet. Potom však začala občanská válka. Komunisti se infiltrovali do všech národních i vojenských složek. Provincie di Shiu-Chow, která tvoří přechod mezi Severem a Jihem byly místem, kudy procházeli různé bojující skupiny. Toho využívali i lupiči a piráti. Bylo těžké odlišit, kdo ke komu patří. Piráti využívali chaos.

Banditi byli pochytní a týden po procesu popravení. Byli velice mladí. Bandita Chan Ahfat, byl sirotek, neměl nikoho. Mnoho podobných mladých lidí, v době ekonomické krize v Číně, se stávalo členy loupežných skupin, anebo jim komunisti rychle popletli hlavu. Když jsem v devadesátých letech vyčítal lidem ze západu naivitu vůči komunismu tak mi jeden řekl: „Ty jsi nikdy neviděl umírat lidi na ulici z hladů“. Musel jsem mu dat za pravdu. Takoví lidé jsou potom lehce zneužitelní.

Papež Pavel VI. prohlásil v roce 1976 biskupa Luigi Versiglia a Dona Callisto Caravario za mučedníky.

Blahoslavení papežem Janem Pavlem II. 15. 5. 1983

Svatořečení papežem Janem Pavlem II. 1. 10. 2000

(zpracoval: Janko Ihnát SDB)